

Medlem fra Årsens (Berntsen), tror jeg det var, udtalte sig mod dette Sag, og det be-
drøber mig, at de ere Modstandere deraf.
Jeg vil derfor gerne lægge et godt Ord ind
for dette Sag, idet jeg mener, at den højt-
ærede Minister har set rigtig ved at foreslaa,
at det medtages. Naar man siger, at det
ikke volder nogen praktisk Bæmselighed, at
man ikke har lært Naturkundskab, medens
det derimod i allerhøjeste Grad volder prak-
tisk Bæmselighed, naar man ikke har lært
at skrive sit Modersmaal, vil jeg dertil sige,
at jeg tror netop, at Naturkundskab i højeste
Grad er et praktisk Sag. Det mærker man
ogsaa derved, at selv ganske smaa Børn have
Interesse af at kende den Natur, de daglig
færdes i. Naar de ikke kunne faa denne
Interesse ubvilket, og den i det hele ikke
kommer til sin Ret, er det, fordi de ikke
kunne faa Svar paa de Spørgsmaal, de
stadig stille. Jeg for mit Bedkommende vil
over for den Udtalelse, at vi ikke føle Savnet
af dette Sag, sige, at jeg tror, at der netop
mellem Landbrugere findes et overordentligt
Savn af, at de ikke have lært noget i denne
Retning. Derfor mener jeg, at det er et
overordentlig praktisk Sag, thi det er dog
den naturlige Ting af Verden at have
Kendskab til den Natur, vi skulle beherske,
om jeg saa maa sige, eller rettere benytte og
gøre frugtbringende for os. Og det vil ikke
alene i mange Maader bringe praktisk Ud-
bytte, om vi kunne faa dette Sag indført i
Skolen, men det vil ogsaa bidrage til at
gøre Livet og Arbejdet i det hele fornøj-
ligere, naar man kender de Ting, hvormed
man daglig arbejder. Undervisningens
Djemed er dog ikke alene det, at vi
kunne drage Nytte af den, men ogsaa
det at være os til Glæde i vor dag-
lige Gerning. — Men saa er der et
andet Sag, nemlig Religion. Hvad den an-
gaar, er jeg fuldstændig enig med de to
ærede Medlemmer, jeg før nævnte. Jeg me-
ner ogsaa, at det hører til de Paragraffer
i Loven af 1814, som vi nu i høj Grad
trænge til at befries for. Jeg tvivler net
ikke om, at Religionsundervisningen har
været paabudt i den allerbedste Hensigt. De
Bøger, det paaligger Børnene at medtage
til Skolen, ere jo foruden WGen Bibel-
historien, Lærebogen i Religion og Salmehog-
gen, og desuden skal Biblen være til Stede
i Skolen til Brug ved Undervisningen.
Man kommer her til at tænke paa Peter
Kavn, der siger til Halling i Holtrups „En
Spurb i Tranedans“, idet han fortæller om
sin Skolegang, at der lærte de kun Reli-
gion og Bibelhistorie. Der er noget derti;
det, der har været Hovedsagen ved Under-

visningen, har været Religion. Det bliver
paalagt Lærerne at søge at gøre Børnene
til gode, retfaste Mennesker i Overensstem-
melse med den evangeliske Lære og søge at
udbrede sand Religiositet, men jeg vil spørge
enhver, for hvem gammel Tale og Fordom
dog ikke evig og altid skal være Rettefor,
om dette Maal, som de have søgt at opnaa
ved at bruge den tvungne Undervisning i
Religion, er blevet naaet. Jeg er vis paa,
at enhver, der tænker over det, ikke saadan
vil have et Sa paa rede Haand. Jeg vil
anse det for en overordentlig stor Belger-
ning, om vi kunde befries for Religion som
tvungen Sag, og for sig strider det ganske
mod denne Sags Natur. Religionen er en Bri-
vatfag, Hjemmenes Sag og den kristne Me-
nigheds Sag. Naar den verdslige Stat
blander sig derti, kan det kun udbrede Skin-
væsen og Hylleri paa Sandhedens Beføst-
ning, og ingen kan have Interesse i at frem-
elste saadant. Jeg tror, at det vilde være
en overordentlig stor Forbed, om vi kunde
blive fri for denne Religionsundervisning.
Man vil maaste sige, at Forholdet, hvis vi
dog tillade, at Religionsundervisning frem-
deles maa finde Sted i Skolen, alligevel vil
blive det samme, idet Behoere og Lærere ville
enes om som hidtil at lade undervise i Religion,
uagtet det ikke mere er noget tvunget Sag,
Jeg vil indrømme, at jeg aldeles ikke tror,
at der vil ske store Forandringer, dersom vi
lade Religionsundervisning være et frit
Sag; men jeg er vis paa, at ligesom andre
gamle Lovbestemmelser først mange Aar
efter kunne komme til deres Ret — det for
sin Tid store og smukke Lovarbejde fra 1814
er, mener jeg, netop først nu kommen til sin
Ret — saaledes vilde en saadan Lovbestem-
melse først efterhaanden komme til sin Ret,
idet der vilde udvikle sig sande og naturlige
Forhold, og man, hvor det var naturligt,
vilde frigøre sig for denne Undervisning. —
Jeg skal ikke udtale mig nærmere angaaende
Lønningsbestemmelserne; jeg erkender, at det
er berettiget, naar Lærerne forlange at faa
deres Løn forbedret, og som det ærede Med-
lem for Odense Amts 8de Valgkreds (H.
Holm) sagde forleden, vi have nu i de senere
Aar givet Lønningsstillæg til alle højere Em-
bedsmænd, lige fra Universitetsprofessorer
og nedad efter, saa at det vilde se underligt
ud, om vi ikke ogsaa nu vilde give Løn-
ningsstillæg til Landets Lærere, som dog
have et stort Arbejde og udføre en stor
Gerning. Jeg er enig derti. Jeg vilde
endogsaa have fundet, at det ikke havde væ-
ret ubensigtsmæssigt, om man havde begyndt
med dem først og overladt til det nuværende
Folketing at give de højere Lønnede Embeds-